

Հովհաննես Թումանյան

Պանդուխտ եմ, քույրիկ, մանուկ օրերից...

Պանդուխտ եմ, քույրի՛կ, մանուկ օրերից.

Գընում եմ դեպի մի անհայտ երկիր՝

Կըտրված կյանքի ամեն կապերից,

Մենակ, տարագիր:

Հալածում եմ ինձ անցած օրերը,

Ներկա ժամերը հանգիստ չեն տալի,

Հոգնած եմ վաղուց իմ թույլ ոտները,

Ու սիրտս ավելի:

Բայց գընում եմ ես հալածված նորից,

Ամեն վայելքից ու բախտից հեռու,

Նույնիսկ հայրենի հողից ու ջրից,

Ինչպես եղջերու:

Եվ դու հանդիպած իմ դժար ճամփում,

Ասում ես՝ արդեն բախտավոր եմ ես.

Իգուր եմ փախչում, իգուր գանգատվում

Ու տանջվում այսպե՛ս...

Ո՛վ դու միամիտ: Բայց երկինք վրկա,
Չեմ եղել երբեք ես այդքան ըստոր,
Որ կարենայի այս դաժան բանտում

Լինել բախտավոր:

Չեմ եղել, քույրիկ. բոլոր օրերը
Տառապանք բերին, կորուստ ու կրակիծ,
Եվ կյանքի հաճույքն, և կընոջ սերը
Ընկան իմ սրբտից:

Ես էլ վիրավոր գընում եմ փախած՝
Անհայտ օրերի խավարի ընդդեմ,
Ամենքից զրգված, ամենքին թողած,
Քեզ էլ կը թողնեմ...

1902